

Annika von Hausswolff: Invigningstal för utställningen Never the same color

Talare

Annika von Hausswolff
Fotokonstnär

Datum

22 november 2008

Plats

Alingsås konsthall

Tanken svindlade första gången jag såg Signe Vads porträtt tagna med självutlösare där sladden var lindad kring hennes hals som en strypsnara. Någoting i den fotografiska akten varslar alltid om död men här framstod den symboliska undertexten i skimrande tydliga dager som motiv, mening och metod.

I ett års tid har jag haft nöjet att arbeta med denna klass på masterutbildningen vid Högskolan för fotografi i Göteborg. Att framställa fotografiska verk har inte alltid varit en självklarhet för alla i gruppen. Till exempel har få av Åsa Millholms, enligt egen utsägo ”fula” varelser fastnat på bild, men när de väl tar steget in i den fotografiska representationens rum, dubblas deras expansiva kroppar i en spegelvärld som rymmer en alldeles egen logik. Dessa disparata, ofta färgglada objekt klamrar sig fast vid varandra som vore de resenärer vid civilisationens sista utpost.

I spänningsfältet mellan Jacob Sjöstedt och Michael Grenmarker har ett annat objekt tagit form. Jag är väldigt förtjust i deras egen beskrivning av sitt projekt som ett arbete tillsammans, snarare än ett samarbete. Olika aktioner och händelser, i ensamhet eller i grupp, för dem vidare ut i en erfarenhetsbaserad parallellitet. Jacob Sjöstedts eget arbete tolkar jag som en minimalistisk kartläggning av de former och ljud som strukturerar vårt gemensamma språk. Hans röst talar om vår samtid – den ”yttersta tiden” – mot en suprematistisk fond. Vidare vågar jag påstå att jag var den förste som hörde Michael Grenmarker referera till sig själv som ”den andre”, en omplacering av den egna identiteten som fungerat som en tillfällig position och utgångspunkt för ett arbete kring vilja, intention och transcendens.

”And there was no blood” är ledmotivet till en annan föreställning som Christel Brost iscensatt under det senaste året. Men bara för att vi inte känner lukten av

blod i hennes bilder kan vi inte vara säkra på att alla kroppar har återfunnits. Med sitt ibland barocka bildspråk berättar Christel Brost en passionerad historia om nederlag och pånyttfödelse. Brost refererar i bilder och titlar till amerikansk film, konceptkonst, europeisk litteratur och den egna barndomens skånska slätter.

Efter att ha funderat vidare på Signe Vads bilder betitlade ”The Decisive Moment” kan jag konstatera att självutlösaren, som möjliggör exponerandet av en bild av den egna kroppen från ett visst avstånd, bär på ett synnerligen specifikt fotografiskt predikament. I Henrik Sundblads bilder ser vi dock inga kroppar, enbart spöken. Ett hem, ett livsrum där dokumentära iakttagelser befinner sig sida vid sida med iscensatta detaljer som förstärker känslan av att ingenting är oskyldigt och nästan ingenting är ointressant i den sfär vi människor fullföljer vår existens. Det beror bara på hur vi ser, hur vi tillåter exempelvis Sundblad att rikta våra blickar, att kröka dem runt tingen.

Att se, att lägga märke till, att synliggöra är möjligen det vi sysslar med på Högskolan för Fotografi, likaväl som det ofta ingår i praktiken att vända bort blicken eller låta ögonen tåras. Att vara handledare och samtalspartner är en öppen syssla som också har påverkat mitt eget konstnärskap och att se denna grupp ta plats i Alingsås konsthall är en tillfredsställelse. Jag hör er allihop och när jag blundar ser jag de skuggor som våra diskussioner har kastat på väggarna omkring oss.

Taggar

2000-tal, 2008, Invigningstal, Kvinna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/annika-von-hausswolff-invigningstal-for-utställningen-never-the-same-color>